

**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatvs S. Inqvisitionis Hispaniarvm Qvalificatoris, Et
Olim Complvti Sacrae Theologiae Professoris. Opvs
Theologicvm, iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attribvtis Divinis Vbertim Dissertivr ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1664

Quæst. 11. Vtrùm plura entia in eodem loco simul possint existere.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76990](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76990)

QVÆSTIO XI.

Virum plura entia in eodem loco simul possint existere.

230 **Q**uæstio est de potestate tam naturali, quam supernaturali. Deque loco tum imaginario, tum reali.

Propositio 1.

231 Plura accidentia simul existunt naturaliter, atque adeo existere possunt, vnâ cum substantiâ, cuius sunt accidentia, in eodem spatio locali, in eodemque loco reali.

Propositio est certissima, & experientia nota. Quoniam vnaquæque substantia, etiam corporea, secum habet, & inter se penetrata in eodem spatio, & loco, vt ipsa est, pleraque suorum accidentium, vt calorem, frigus, humiditatem, siccitatem, colorem, saporem, odorem, &c. vt videmus. Ratio autem est. Quia talia accidentia neque inter se, neque cum suâ substantiâ habent vllam oppositionem in ordine ad locum.

Propositio 2.

232 Plures substantiæ spirituales, etiam completæ, vt plures Angeli, naturaliter possunt esse simul in eodem spatio locali: atque adeo etiam in eodem loco reali.

Sententia est communis. Quam cum Scotus, Ocham, Molin, Vazq. & alij contra nonnullam latè tradit Soar, lib. 4. de Angel. cap. 9. Probaturque prinum ex scriptura Marc. 5. & Lucæ 8. Vbi narratur, legionem dæmonum fuisse intra vnus hominis corpus. Non enim credibile est, eorum singulos per singulas hominis particulas fuisse dispersos; sed vel omnes cum toto homine, vel plures cum aliqua hominis parte, atque adeo inter se in eodem spatio penetratos fuisse.

133 Deinde probatur ratione. Quia, cum Angeli non habeant corpus, cuius vnus videtur esse, loquendo naturaliter, locali penetrationi resistere, non est cur nequeant se se ipsos penetrare localiter tum naturaliter, tum etiam pro arbitrato suo. Et quidem certum secundum fidem est, eos cum corporibus penetrari huius Mundi corporei, dum intra illum existunt, atque mouentur; dum corpora assumunt; dum homines obsident, intraque eorum corpora resident; vt constat ex fide. Similique certitudine est certum, eos penetrari cum animabus rationalibus. Cur igitur inter se inuicem penetrari non poterunt? quandoquidem difficilius videtur, spiritum penetrari cum corpore cum alio corpore impenetrabili, quam spiritum penetrari cum alio spiritu non impenetrabili cum corpore. Animam etiam rationalem cum corpore, cuius est forma in eo-

dem loco penetrari, ad certitudinem fidei pertinet.

Hæc dicta sunt de penetrabilitate Angelorum, aliarumque substantiarum spiritualium per præsentias definitiuas ipsis connaturales, quales habent de facto. Non tamen videtur negandum, esse illis possibiles alias præsentias supernaturales adeo inter se, & cum his, quas habent, oppositas in ordine ad idem spatium, vt per illas impenetrabiles inuicem redderentur.

Propositio 3.

235 Plura corpora naturaliter non possunt penetrari localiter; atque adeo neque in eodem loco reali simul existere.

Adeo est hæc propositio cunctis per experientiam nota, vt nullâ probatione indigat. Solum potest circa illam in dubium verti, à quoniam corpora habeant, naturaliter in eodem loco penetrari non posse. Circa quod concursus imprimis omnium Doctorum sententia est, impenetrabilitatem localem, quam habent inter se omnia corpora, ab eo ente reperto in omnibus provenire, quod vulgo quantitas vocatur, & à me quantitas specialis dicitur ad differentiam quantitatis in genere, qua latius patet; siue huiusmodi quantitas sit accidens integræ substantiæ corporeæ additum, siue sit ipsa materia prima, ex qua componitur substantia corporea, iuxta diuersas opiniones, de quibus suo loco.

Est tamen difficultas, quo pacto corpora ratione dictæ quantitatis sint inter se impenetrabilia localiter. Nonnulli censent, id eis competere in genere causæ efficientis, quatenus vnumquodque corpus à se pellit quoduis aliud, nec sinit in suum locum intrare per impulsum impressum illi. Alij opinantur, impenetrationem corporum à qualitate quadam debita quantitati nasci. Communis tamen sententia est, impenetrabilitatem corporum ab eorum quantitate præcisè nasci, ratione cuius veluti in genere causæ formalis sunt inter se incompatibilia, & opposita in ordine ad idem spatium locale; ad eum modum, quo calor, & frigus, & alia huiusmodi accidentia incompatibilia sunt, & opposita in ordine ad idem subiectum. Ita sentiunt Cominbric. lib. 4. Phys. cap. 5. quæst. 4. artic. 2. Rub. ibid. quæst. 6. num. 71. Arriag. disput. 14. sect. 7. Franc. Alf. disput. 22. sect. 9. Card. Lugo tom. de Sacram. disput. 5. de Euch. sect. 1. Et alij communiter. Quibus ego subscribo.

237 Quoniam impenetrabilitas localis corporum nihil est aliud, quam quædam incompatibilitas, ac veluti oppositio eorum in ordine ad idem spatium locale, vt satis ex se est notum. Hæc autem imprimis non est idem formaliter cum vi impulsuâ, qua quoduis corpus valet à se impellere aliud; quia posse aliud corpus impellere, à seque medio impulsu proijcere, & ei opponi in ordine ad locum, diuersa prædicata sunt formaliter, vt satis ex se est notum: imo separabilia sunt: nam, vt dicemus postea, Angelus habet vim proijciendi à se corpora per impulsu illis impressu; cum quibus tamen localiter penetrabilis est. Sed est prædicta prædicata sint inter se connexa, vt fortasse sunt in corporibus; certè prior est impenetrabilitas, quam

quàm vis impulsiva. Ideo enim vnum corpus à se aliud pellit; quia cum illo est incompatible in eodem spatio; non verò è contra. Igitur impenetrabilitas localis, quam corpora habent, non solum non est idem formaliter cum eorum vi mutuò impulsivà, sed neque ab illà trahit originem, sed potius è conversò.

238 Deinde, quòd neque trahat originem à qualitate aliquà adiectà, sed quantitates speciales corporum per se præcisè impenetrabiles, siue incompatibiles sint in ordine ad locum, constat: quia impenetratio actualis nequit in qualitate consistere, vt quidam somniant; cum nihil aliud sit, quàm negatio coexistentiæ præsentiarum ipsorum corporum in eodem spatio locali. Nec potest qualitas subservire, vt impenetratio actualis corporibus debita sit: si quidem iam à quantitate habent, quòd eis sit debita. Ad nihil ergo opus est, aliquam qualitatem adijcere.

239 Itaque, quemadmodum frigori, & calori vt octo iure naturali debitum est, vt non vniantur simul eidem subiecto; proindeque naturaliter est necessarium ad hoc vt vniatur frigus vt octo, quòd calor vt octo à tali subiecto expellatur; sic duobus, aut pluribus corporibus quantitate speciali præditis iure naturali debitum est, vt non ponantur præsentia simul in eodem spatio locali; atque adeò naturaliter est necessarium ad hoc, vt vnum corpus præfens ponatur in aliquo spatio, in quo aliud est præfens, quòd hoc à tali spatio expellatur.

Propositio 4.

240 Plura corpora supernaturaliter benè possunt penetrari in eodem spatio locali; atque adeò simul in eodem loco reali esse.

Hæc propositio certa inter Doctores Catholicos & sine controuersia est. Qui propterea fenerè notant Durandum, quòd ab eà disceserit. Illamque tradunt Patres communiter Leo Mag. Serm. 2. de Natiuit. Cyrill. Hieros. in orat. de Christi occurfu, & Simeonis Greg. Mag. in quadam homil. de oct. Pasch. Damasc. lib. 4. Fidei cap. 19. August. lib. 22. de Ciuit. Dei cap. 8. & lib. de quinque hæres. aduers. Manich. & alibi. Iustinus mart. in qq. gent. quæst. 117. & alij. Et probatur primò ex Scriptura docente, Christum dominum illæso Virginis Matris vtero natum fuisse; clauso sepulchro surrexisse; ianuis clausis ad discipulos intrasse; ac denique, cum ad Patrem ascenderet, celos penetrasse. Secundò: quia omnia Beatorum corpora per supernaturalem dotem subtilitatis cum alijs quibusque corporibus penetrabilia fore, certa etiam Theologorum sententia est. Tertio: quia nihil est, quòd veter, Deum de potentia absolutà aut contra, aut vltra debitum rerum naturale operari; quandoquidem sæpe ita operatus est, patrando miracula; vt pote qui non tenetur naturæ legibus, cuius, & quarum Auctor est. Sed ponere plura corpora in eodem loco penetrata, nihil aliud præfert à coniunctione præsentiarum eorum ipsis indebità, ipsorum ve iuri naturali aduersanti; simpliciter tamen possibili, vt pote nullam implicante contradictionem, Igitur nihil est, quòd veter, à Deo de potentia absolutà plura corpora penetrari localiter.

Quod si plura corpora diuinitus possunt penetrari localiter, retentis omnium extensionibus, siue præfentij circumscriptionis, aliàs seorsim ipsis connaturalibus, vt argumenta facta probant; multò melius poterunt penetrari diuinitus duo corpora, quorum alterum præfentiam circumscriptionem, & alterum præfentiam definitiuam habeat in eodem spatio locali. Quo pacto penetrantur de facto corpus Christi domini, & quantitas specierum sacramentalium in Eucharistia, Et adhuc melius duo corpora, quorum vtrumque præfentiam definitiuam habeat.

Sed dubitari hic potest. An, supposità in aliquo corpore præfentia definitiuà, naturaliter, & absque nouo miraculo possit quoduis aliud corpus penetrari cum illo, vt potest cum Angelo præfentiam definitiuam habente. Affirmant Car. Lugo disput. 5. de Euch. sect. 7. num. 172. Franc. Alf. disput. 2. Phys. sect. 6. & alij communiter aut experientes, aut supponentes, supposità præfentia definitiuà, pro quo corpus Christi domini habet in Eucharistia, absque nouo miraculo posse illud cum alijs corporibus penetrari, atque de facto penetrari cum quantitate panis, & vini. Ego vero pro resolutione huius dubij.

Suppono primò, quadruplicem esse possibilem præfentiam definitiuam corporis iuxta diuisionem traditam supra quæst. 4. Aliam diuisibilem penes diuisibilitatem tum spatij, tum etiam subiecti. Aliam, quæ penes diuisibilitatem solius spatij, non item subiecti sit diuisibilis. Aliam è contra diuisibilem penes diuisibilitatem solius subiecti, non item spatij. Aliam denique indiuisibilem omnino. Suppono secundò, præfentias horum trium generum posteriorum non posse non esse supernaturales quoad substantiam, essentialiterque diuersas à præfentia circumscriptionem, quam naturaliter omnia corpora habent: quia præfentia naturalis circumscriptionem corporum neque partialiter, neque totaliter est replicata naturà suà aut in subiecto, aut in spatio, aut in vtroque, sicut illæ. Solum ergo de præfentia primi generis potest in dubium verti, an possit esse naturalis in suà substantià, à præfentiaque circumscriptionem corporum non diuersa essentialiter. Pro quo suppono tertio, aut posse sermonem procedere iuxta sententiam componentem continuum ex partibus in infinitum diuisibilibus aut solis, aut indiuisibilibus associatis; aut iuxta sententiam componentem continuum ex solis indiuisibilibus. Quibus suppositis.

Censeo primò cum Arriaga disput. 1. de Anim. sect. 4. nu. 112. & alijs doctis Recentioribus, si continuum ex solis punctis componitur, possibilem esse præfentiam definitiuam corporis ponentem totum corpus in toto spatio, & totum in singulis partibus spatij, quæ solum quoad modum sit supernaturalis, ex accidentique dumtaxat, non verò essentialiter sit diuersa à præfentia circumscriptionem, quam habent corpora naturaliter. Nihil enim vetat, poni à Deo imprimis singula puncta corporis in singulis punctis spatij per eadem omnino puncta præfentia, per quæ ponerentur circumscriptionem. Deindeque per totidem puncta eiusdem naturæ, quot sunt puncta spatij, poni quoduis punctum corporis replicatum in omnibus punctis spatij. Ac demum per totidem puncta eiusdem etiam naturæ, quot sunt puncta corporis, poni omnia puncta corporis in quouis puncto spatij penetrata. Ita enim fieret, vt per præfentiam quoad suam substantiam naturalem,

ex

ex accidentique dumtaxat diuersam à naturali circumscriptione esset totum corpus præsens in toto spatio, & totum in singulis eius partibus, atque adeo definitiue; quin vltim esset punctum præsentia, per quod idem in eodem spatio idem punctum corporis non poneretur circumscriptione, si aliter corporis puncta, vt possunt, dispo-nerentur. Dico igitur, corpus hoc pacto præsens definitiue nullatenus cum alijs corporibus fore penetrabile naturaliter: quia talis præsentia, vt pote eiusdem essentia cum alijs circumscriptionibus naturalibus, æque, atque ista, respueret consortium aliorum corporum in eodem spatio. Adde tamen, sine fundamento idoneo supponere Arriagam supra, præsentiam Christi domini in Eucharistia esse huius generis de facto; quando tot alia diuersorum generum præsentia definitiue corporum possibiles sunt.

245 Censeo secundò, stando adhuc in sententiâ componente continuum ex solis punctis, possibilem esse etiam præsentiam definitiuam primi generis quoad substantiam supernaturalem, diuersamque subinde specie à naturali circumscriptione. Talis enim erit, si vel omnium punctorum, eiusdem corporis in vnoquoque puncto spatij penetrationem, vel cuiusuis puncti eiusdem corporis replicationem in omnibus punctis spatij, vel vtrumque simul connaturaliter secum ferat. Quod tamen vtrumque præsentia circumscriptione naturalis connaturaliter respuit; atque adeo & definitiua prædicta, quæ ex accidente dumtaxat, non verò quoad substantiam ab ipsâ circumscriptione diuersa est. Itaque triplex species huiusmodi præsentiarum definitiuarum supernaturalium iuxta triplicem combinationem factam possibilis est. Vtrum autem per earum aliquam fieret corpus penetrabile cum alijs corporibus, ex dicendis constabit.

246 Censeo tertio contra Arriag. & alios Recentiores, si continuum ex partibus in infinitum diuisibilibus, atque etiam ex indiuisibilibus compositum sit, impossibilem esse præsentiam definitiuam eiusdem speciei cum circumscriptione ponentem totum corpus in toto spatio, & totum in singulis partibus, & punctis spatij. Quoniam in datâ hypothesi nulla est pars præsentia circumscriptione, quæ ponat partem diuisibilem corporis in puncto spatij. Ergo positio totius corporis in puncto spatij per partes præsentia circumscriptione replicatas non potest fieri. Per alias ergo partes alterius essentia faciendâ est. Similiter nulla est pars præsentia circumscriptione, quæ ponat punctum corporis in spatio diuisibili. Ergo positio etiam cuiusuis puncti corporis in spatio diuisibili per partes alterius essentia faciendâ est. Tota ergo præsentia definitiua corporis in datâ hypothesi necessariò debet esse alterius essentia à præsentia circumscriptione. Id quod etiam censeo, etsi continuum ex solis partibus in infinitum diuisibilibus componi dicatur. Licet probatio in hac hypothesi nequeat esse tam facilis. Sed nolo in his amplius morari: quia hypotheses ista aliunde sunt mihi impossibiles iuxta dicenda infra disput. 10. de compositione continui. Pergo igitur &

247 Censeo quarto contra Card. de Lugo Franc. Alf. & alios commemoratos supra, non eo ipso, quòd aliqua præsentia definitiua corporis sit supernaturalis, alteriusque essentia à circumscriptione, ad quodcumque ex generibus supradictis illa pertineat, reddere corpus, quod afficit, cum

alijs omnibus penetrabile. Dato enim, quòd omnis præsentia definitiua corporis essentialiter à circumscriptione diuersa secum patiatur connaturaliter penetrationem partium eiusdem corporis gaudentium præsentia eiusdem rationis, non inde fit, passuram eam itidem penetrationem aliorum corporum gaudentium præsentia alterius rationis. Etenim oppositio corporum in eodem spatio, in qua consistit eorum impenetrabilitas, non tam ipsorum corporum, quam præsentiarum eorum oppositio est; sicut oppositio caloris, & frigoris vt octo vnionum potius eorum cum eodem subiecto est oppositio. Quid autem vetat, præsentiam vnus partis corporis cum præsentia eiusdem essentia alterius partis compatibilem esse in eodem spatio locali; & tamen non esse compatibilem cum præsentia diuersa essentia alterius corporis totalis? Imò nihil impedit, quominus sit possibilis præsentia corporis totalis cum præsentia aut eiusdem, aut diuersa speciei alterius corporis totalis in eodem spatio compatibilis, quæ tamen incompatibilis sit cum multis alijs diuersam essentiam habentibus. Stet ergo, multas esse possibles diuersorum generum præsentias definitiuas corporis, quæ non reddant illud penetrabile cum alijs corporibus sine circumscriptione, siue definitiue præsentibus. Tametsi etiam sint multæ alia possibles, quæ reddant.

Censeo tamen vltimo, quandoquidem, 248 vtrumque est possibile, per præsentiam definitiuam, quam corpus Christi domini de facto habet in Eucharistia, penetrabile reddi illud connaturaliter cum alijs corporibus circumscriptione præsentibus per naturales præsentias, quales de facto habent. Quia de facto penetratur illud cum quantitate panis, & vini, cum qua, ne sine necessitate multiplicemus miracula, connaturaliter penetrari, videtur dicendum. Pariter ergo cum alijs quibusque corporibus penetrabile erit. Siquidem omnium quantitas, & huius præsentia naturalis eiusdem rationis est cum quantitate panis, & vini, & eius naturali præsentia.

249 Secundò circa datam propositionem posset quis dubitare, quomodo se gerent duo corpora circumscriptione penetrata quantum ad actiones, & passiones. Respondeo, posset vt plurimum agere in alia corpora, & ab eis pati perinde, ac si penetrata non essent. Posset à se mittere species, quibus viderentur, vtique ambo videns tamen non discerneret duo; potius putaret, esse vnum tantum, etsi oppositos colores haberent; isti enim, ac si esset vnus color mixtus ex vtroque, apparent. De quo vide plura dicta à nobis in Pharo Scient. disput. 1. quæst. 2. Posset præterea dicta corpora in se vicissim agere. Localiter tamen moueri non posset naturali motu; neque ambo simul; quia vtrumque acquireret præsentiam intra spatium alterius; quod naturaliter repugnat; neque alterum solum; quia ante, quam adæquatè egrederetur ab alterius spatio, deberet aliquas præsentias partiales intra tale spatium acquirere; quod itidem repugnat naturaliter. Quidquid in oppositum censeat Card. de Lugo. disput. 5. de Euch. sect. 1. Quomodo autem se possit naturaliter gerere quantum ad actiones, & passiones corpus definitiue præsens, in tract. de Eucharistia examinandum est.

Propositio 5.

250 Possibile est, vt plura entia tam substantialia, quàm accidentalia, tam totalia, quàm partialia per eandem præsentiam localem indiuisim existant in eodem spatio locali; atque adeò in eodem loco reali.

Huic propositioni videtur refragari ex parte Soar, lib. 4. de Angel. cap. 9. num. 3. quatenus absolute negat, esse possibile, vt duo Angeli per idem intrinsecum vbi existant in eodem loco, Probatur tamen. Quia licet singula entia singulas sibi vendicent præsentias locales connaturaliter, vt supra quæst. 7. statuimus; non est vnde supernaturaliter etiam repugnet, quòd plura quæque entia per eandem præsentiam localem indiuisim præsentia fiant. Quemadmodum non repugnat haud dubie, quòd plura entia per eandem actionem indiuisim producantur ab aliquà causâ; quandoquidem neque repugnat iuxta fere omnium sententiam, quòd plura entia per eandem actionem indiuisim eundem effectum producant, De facto enim Deus, & causa creata per eandem actionem indiuisim causant quemuis effectum. Tum voluntas, & habitus infusus. Tum species impressa, & potentia cognoscitiua, &c. Cumque possibilis sit præsentia definitiua Angeli omnino indiuisibilis, quæ per sui replicationem ponat præsentem Angelum in pluribus partibus spatij, vt ex sententiâ Theologorum communi statuimus quæst. 4. Et consequenter sit etiam possibilis præsentia definitiua corporis indiuisibilis ex parte subiecti, per quam omnes partes corporis indiuisim existant in eadem parte spatij; immo & indiuisibilis insuper ex parte spatij, per quam indiuisim omnes partes corporis tum in singulis, tum in omnibus partibus spatij præsentem hant; vt etiam statuimus ibid. Cur non erit possibilis præsentia, per quam indiuisim plura etiam entia totalia eidem spatio fiant præsentia? Accedit, quòd non est negandum omnipotentie diuinæ id, vbi non cernitur contradictio. At in productione eiusmodi præsentie non cernitur. Possibilis ergo ea diuinitus censenda est.

251 Porro quotiescunque plura quæuis entia in eodem spatio locali possunt simul existere, posse quoque simul existere in eodem loco reali circumdante tale spatium, adeò clarum, & certum est, vt nullâ indigeat probatione. Propter quod id in præcedentibus propositionibus potius supposuimus, quàm probauimus.

252 Restabat modò examinare, an etiam plura entia suapte essentia diuersis locis affixa, vt præsentia, & earum modi, possint diuinitus per præsentias superadditas insuper in eodem loco coniungi. Sed de hoc quid sit dicendum, constabit ex resolutione tradendâ quæst. 15. Propositione 6.

QVÆSTIO XII.

Virum vnum, & idem ens in pluribus locis simul posse existere.

253 **Q**uestio est de potestate tam naturali, quàm supernaturali. Deque loco tum imaginario, tum reali.

Propositio 1.

Vna, & eadem substantia spiritualis, 254 vt Deus, Angelus, & anima rationalis, in pluribus locis sibi inadæquatis, & inter se continuatis potest existere, de factoque existit naturaliter.

Hæc propositio certa est secundum fidem, & apud omnes; quia locus inadæquatus continuatus cum alijs substantiis spiritualis dicitur quælibet pars spatij localis adæquati, & continui, ad quod naturaliter potest ea extendi per præsentiam definitiuam, quodque subinde naturaliter potest replere. Quàm certum ergo est, substantiam spiritualem spatium aliquod locale extensum, continuumque naturaliter replere posse, idque per præsentiam definitiuam ponentem illam, vt pote omnino indiuisibilem, totam in toto spatio, & totam singulis partibus eius; tam certum est, substantiam spiritualem in pluribus locis sibi inadæquatis, & inter se continuatis posse naturaliter esse. At certum est secundum fidem, Deum spatium locale extensum, & continuum replere naturaliter per suam immensitatem; tum Angelum per præsentiam, qua sæpe asseritur in Scriptura præsens in spatij corporum; tum animam rationalem, dum integrum suum corpus informat. Ergo certum est secundum fidem, substantiam spiritualem in pluribus locis inadæquatis inter se continuatis existere posse, de factoque existere naturaliter. Tales quippe sunt omnes partes spatij totalis, & continui, quod occupat in quibus singulis tota ipsa est.

Propositio 2.

Substantia spiritualis non potest simul 255 existere naturaliter in pluribus locis sibi adæquatis.

Hæc propositio certissima iuxta, atque euidentissima est. Quia locus adæquatus substantie spiritualis impræsentiatum nihil est aliud ab eo integro spatio locali, quod naturaliter replere potest, & ultra quod naturaliter non potest extendi iuxta doctrinam traditam supra quæst. 7. num. 168. Quàm certum ergo, & euidentissimum est, hac definitione supposito, non posse substantiam spiritualem alibi esse naturaliter, præterquam intralacitudinem sui loci adæquati, tam certum, & euidentissimum est, non posse eam simul existere naturaliter in pluribus locis sibi adæquatis.

Vnde eadem certitudine, & euidentia sequitur, non posse eam naturaliter, simulque esse in pluribus locis, quorum vnum sit adæquatum, & alia inadæquata.

Hinc, cum locus adæquatus Dei in sensu 257 explicato sit totum spatium locale circumquaque infinitum, vt infra disp. 6. ostenderur, & hoc sit vnum, ultra quod nihil spatij localis excogitabile est, Deus etiam potest cum veritate dici iuxta præsentem propositionem in pluribus spatij sibi adæquatis naturaliter esse non posse: aliter tamen, quàm creatura; quia in Deo id nascitur ex infinitate suæ naturæ, quæ petit localiter existere in toto spatio locali circumquaque infinito; in creatura verò nascitur ex limitatione suæ naturæ, quæ certam sibi spatij quantitatem vendicat, ultra quod suâ virtute naturali extendi non potest.

Pro-